

ЗМІСТ

ЧАСТИНА I	5	ПОЧЕСНИЙ ГІСТЬ.....	210
«БЕЛЬРОЗ».....	7	НЕБЕЗПЕЧНА ГРА.....	217
ШАСЕР.....	18	ПИТАННЯ ГОРДОСТІ.....	229
ЖІНОЧІ ЗВИЧАЇ ЛИХІ.....	27	КРОВ, ВОДА Й ДИМ.....	237
КРАДІЖКА.....	39	ПРО МІЙ ДІМ.....	248
ЧОЛОВІЧЕ ІМ'Я.....	48	КУДИ ПІДЕШ ТИ.....	257
ПЕРСТЕНЬ АНЖЕЛКИ.....	55	МОСЬЄ БЕРНАР.....	265
ПАРА НА ЙМЕННЯ ГНІВ І ЗАЗДРИСТЬ.....	62	«СТАРОСВІТСЬКІ СЕСТРИ».....	274
ВЗАЄМОВИГІДНА ДОМОВЛЕНІСТЬ.....	66	ЧАСТИНА III	281
ЦЕРЕМОНІЯ.....	76	СЕКРЕТИ РОЗКРИТО.....	283
ЧАСТИНА II	87	ЗАБУТТЯ.....	289
КОНСУМАЦІЯ.....	89	ПОБИТИ МЕРТВУ ВІДЬМУ.....	296
ДОПИТ.....	100	НЕМА НІЧОГО СТРАШНІШОГО.....	305
ЗАБОРОНЕНИЙ ШПИТАЛЬ.....	112	ДУША ПАМ'ЯТАЄ.....	321
УТЕЧА.....	132	ПРОВІСНИК.....	333
ГОСПОДИ, ПОМИЛУЙ.....	147	ЗА ТЕЧІЄЮ.....	339
МАДАМ ЛАБЕЛЬ.....	153	ВЕСТИ СПРАВИ З ВОРОГОМ.....	349
ХОЛОД У КІСТКАХ.....	161	МОДРАНІТ.....	360
РОЗУМНА ВІДЬМОЧКА.....	163	ВІЗЕРУНОК.....	370
LA VIE ÉRNÉMÈRE.....	177	ЛА-ФОРЕ-ДЕ-ЙО.....	376
УБИВЦЯ ВІДЬОМ.....	185	ЛА-ВУАЗЕН.....	385
ДУШЕВНИЙ БІЛЬ.....	189	ПОДЯКИ	393
ЧАС ГИ ДАЛ.....	200		

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

У тілі, якого торкнулася магія, є щось моторошне. Більшість людей найперше помічає запах — не гниль розкладу, а нав'язливу солодкість у носі, різкий смак на язичку. Окремі люди також відчувають тріпотіння в повітрі. Ауру, що тримається на шкірі трупа. Неначе сама магія досі чомусь присутня, стежить і чекає.

Живе.

Звісно, ті, кому вистачає дурості про таке п'ятакати, опиняються на вогнищі.

За останній рік у різних куточках Бельтерри було знайдено тринадцять тіл — удвічі з лишком більше, ніж у попередні роки. Хоча Церква всіляко старалася приховати таємничі обставини кожної смерті, всіх загиблих поховали в закритих трунах.

— Он він, — Коко показала на чоловіка в кутку. Хоча світло від свічок падало так, що було видно тільки половину його обличчя, завдяки золотій парчі плаща й важкій емблемі на шві його неможливо було сплутати ні з ким. Він заціпенів у кріслі, явно почувавшись незатишно, тимчасом як до його круглого черепа тупилася напівгола жінка. Я мимоволі всміхнулася.

Лише мадам Лабелль могла залишити такого аристократа, як П'єр Трамбле, чекати в нутрощах борделю.

— Ходімо, — Коко показала на столик у протилежному кутку. — Невдовзі має прийти Бабетта.

— Що це за пафосний осел, що носить у жалобі *парчу*? — спитала я.

Коко зиркнула на Трамбле через плече й дурнувато всміхнулася.

— Осел, у якого водяться гроші.

Сьоме зі знайдених тіл належало його доньці Філіппі.

Після того як дівчина зникла глупої ночі, аристократію вразила раптова з'ява Філіппа — з розігнутим горлом — на краю ЛО-Меланколік. Але це було не найстрашніше. Королівством поповзли чутки, буцімто її знайшли сивою, зморщеною, з каламутними очима та покрученими пальцями. Філіппа перетворилася на стару бабу, маючи всього двадцять чотири роки. Люди з кола Трамбле просто не могли цього осягнути. Ніхто не чув, щоб дівчина мала ворогів чи охочих поквитатися з нею, тож така жорстокість щодо неї була непоясненна.

Однак, хай навіть Філіппа й не мала ворогів, її батько, пафосний осел, навжив їх удосталь, торгуючи магічними речами.

Смерть його доньки була пересторогою: не можна експлуатувати відьом без наслідків.

— *Bonjour, messieurs*¹, — до нас підійшла куртизанка з волоссям медового кольору і з надією закліпала віями. Помітивши, як безсоромно вона позирає поглядом Коко, я захихотіла. Навіть під чоловічою личиною Коко мала приголомшливий вигляд. Хоча насичено-смагляву шкіру її рук, які вона ховала в рукавичках, псували шрами, лице в неї залишалося гладеньким, а чорні очі блищали навіть у напівтемряві. — Чи могу я спокусити вас приєднатися до мене?

— Вибач, дороженька, — заговоривши найудливішим голосом, на якій була здатна, я поглядила куртизанці долоню, як це до мене робили інші чоловіки. — Але цього ранку ми зайняті. Невдачі до нас приєднається мадемузель Бабетта.

Вона надулася на якусь мить, а тоді перейшла до нашого сусіда, який радо прийняв її запрошення.

— Як думаш, товар при ньому? — Коко пильно оглянула Трамбле від лисої маківки до підшов начищеного взуття, затримавшись на нічмі не оздоблених пальців рук. — Бабетта могла збрехати. Можливо, це пастка.

— Бабетта, може, й брехлива, та не дурна. Не стане вона продавати нас, доки ми їй не заплатили.

Я з похмурим зачудуванням стежила за іншими куртизанками. Талії в них були затягнуті, груди мало не вивалювалися з одягу, та вони граційно танцювали серед відвідувачів, неначе їх не душили повітряні корсети.

Однак заради справедливості варто сказати, що на багатьох із них не було корсетів. І взагалі не було нічого.

— Машш рацію, — Коко витягнула з плаща нашу калитку й кинула її на стіл. — Вона зробить це опісля.

— *Ah, mon amour*², ти мене раниш, — перед нами з'явилася Бабетта, всміхнулася й смикнула мій капелюх за крису. Вона, на відміну від колежанок, по змозі прикривала біду шкіру багряним шовком. Усе інше, зокрема її шрами, ховав товстий білий шар косметики. Шрами зміїлися по її руках і грудях, утворюючи візерунок, приблизно такий, як у Коко. — А діставши ще десять золотих крон, я не зрадила б вас навіть *уві сні*.

— Доброго ранку, Бабетто, — я хихотнула, виставила на стіл одну ногу й відкинулася назад, спираючись на задні ніжки стільця. — Знаеш, у тебе просто надзвичайний дар з'являтися за кілька секунд до чи після наших грошей. Ти що, відчуваєш їхній запах? — повернулася до Коко. Від тамованої усмішки в неї сіпалися губи. — Вона неначе відчуває їхній запах.

— *Bonjour*³, Луїзо, — Бабетта поцілувала мене в щоку, а тоді нахилилася до Коко й понизила голос: — Козетто, ти, як завжди, машш приголомшливий вигляд.

Коко закотила очі.

— Ти спізнилася.

— Прошу пробачення, — Бабетта з солодковою усмішкою нахилила голову. — Однак я вас не впізнала. Ніколи не зрозумію, чому такі гарні жінки вперто маскуються під чоловіків...

— Жінки без супроводу привертють забагато уваги. Сама знаєш, — я зі звичною легкістю забарабанила пальцями по столу й вимушено всміхнулася. — Кожна з нас може виявитися відьмою.

— Та невже! — вона змовницьки підморгнула. — Лише дурень прийняв би двох таких чарівних панянок, як ви, до таких мерзенних, жорстоких істот.

— Звісно, — кивнула я й насунула капелюха ще нижче. Якщо істинну природу Коко й Бабетти викривали шрами, то Дам-Бланш⁴

¹ Добрий день, панове (франц.). (Тут і далі прим. перекладчички, якщо не зазначено іншого.)

² Моя любов (франц.).

³ Добрий день (франц.).

⁴ Білі Пані (франц.).

могли існувати в суспільстві практично непомітно. До них могла належати смаглява жінка, що всілася на Трамбле. Або куртизанка з медовим волоссям, яка шойно зникла, піднявшись сходами. — Але Церква спершу розпалює багаття. А вже потім ставить запитання. Бути жінкою зараз небезпечно.

— Тільки не тут, — Бабетта розкинула руки й усміхнулася. — Тут ми в безпеці. Тут про нас дбають. Пропозиція моєї господині досі чинна...

— Твоя господиня спалила б тебе — і нас, — якби дізналася правду, — я знову зосередилася на Трамбле, чие очевидне багатство встигло привабити ще двох куртизанок. Він гречно боронився від їхніх спроб залізти йому в штани. — Ми тут заради нього.

Коко виспала на стіл вміст нашої калитки.

— Десять золотих крон, як і було обіцяно.

Бабетта понохала й задерла носа.

— Гм-м... я наче запам'ятала двадцять.

— Що? — мій стілець гепнув об землю. Найближчі до нас відвідувачі закліпали, витріщившись у наш бік, але я не стала на них зважати. — Ми зійшлися на *десяти*.

— Це було раніше, ніж ви образили мої почуття.

— Хай йому грець, Бабетто, — Коко хутко прибрала наші гроші, поки Бабетта до них не дотягулася. — Ти знаєш, як довго нам доводиться збирати таку суму?

Я заговорила, ледве не зриваючись на крик:

— Ми навіть не знаємо, чи є перстень у Трамбле з собою.

Бабетта лише знизала плечима і простягнула долонею.

— Не я винна в тому, що ви досі зрізаєте гаманці на вулиці, як прості злочинниці. Тут, у «Бельроз», ви заробили б утричі більше за одну-єдину ніч, але ви надто горді для цього.

Коко глибоко вдихнула. Її руки, що лежали на столі, стиснулися в кулаки.

— Послухай, нам шкода, що ми образили твої делікатні почуття, та ми зійшлися на десяти. Ми не можемо дозволити собі...

— Козетто, я чую дзвін монет у твоїй кишеньці.

Я вражено витріщилася на Бабетту.

— Хай йому біс, ти справжня хортиця.

Вона зблиснула очима.

— Ну ж бо: я тут, ризикуючи собою, запрошую вас підслухати, як моя господиня веде справи з мосьє Трамбле, та ви ображаєте мене, наче...

Однак саме цієї миті зі сходів плавно спустилася висока немолода жінка. Темно-смагдавдова сукня підкресливала її полум'язне волосся й фігуру, схожу на пісочний годинник. Шойно вона з'явилася, Трамбле неграбно підвівся, а куртизанки довкола нас, зокрема й Бабетта, поприсідали в низьких реверансах.

Доволі дивно було бачити, як голі жінки роблять реверанси.

Мадам Лабель, із широкою усмішкою взявши Трамбле за руки, розцілювала його в обидві шойни та стиха щось промовила — що саме, я не розібрала. Коли вона взяла його попід руку й повела через усю залу до сходів, мене проіняв панічний жах.

Бабетта крачком ока стежила за нами.

— Хутко визначайтеся, *mes amours*¹. Моя господиня — жінка зайнята. Її справи з мосьє Трамбле триватимуть недовго.

Я гнівно зирнула на Бабетту, опираючись бажанню схопити її обома руками за гарну шию й стиснути.

— Можеш принаймні сказати нам, що купує твоя господиня? Вона ж мусила щось тобі сказати. Це перстень? Він зараз у Трамбле? Вона всміхнулася, наче киячка, що внохала вершки.

— Можливо... за додаткові десять крон.

Ми з Коко безнадійно презирнулися. Якщо Бабетта не буде обережною, то невдовзі дізнається, якими *мерзенними* й *жорстокими* ми можемо бути.

«Бельроз» міг похвалитися дванадцятьма розкішними кімнатами, в яких тамтешні куртизанки приймали гостей, але Бабетта не повела нас до жодної з них. Натомість вона відчинила ніяк не позначені тринадцяті двері в кінці коридору й завела нас усередину.

— Вітаю, *mes amours*, перед вами очі й вуха «Бельрозу».

Я закліпала, чекаючи, коли мої очі пристосуються до темряви в цьому новому, вужчому коридорі. Туди пропускали зовсім трохи світла дванадцять вікон — прямокутних, великих, розташованих уздовж однієї стіни на однаковій відстані одне від одного. Однак, придивившись, я збагнула, що то зовсім не вікна, а портрети.

Я провела пальцем по носу на найближчому до себе портреті — зображенні прекрасної жінки з соковитими формами та принадною усмішкою.

— Хто це?

¹ Мої любі (франц.).